

There are no translations available.

... Салют. Минула ще хвилинка,
І промовляв Тарас Чупринка
Словами, як мечів удар:
— Повстанці! Знов із сходу, з долів
Іде на нас орда монголів,
Що прагне крові, пімсти, кар.

Ви пам'ятаєте донині,
Як то торік орда москвинів
Прийшла до цих Карпатських гір
Та, утікаючи шляхами,
Погнала з краю канчуками
Сто тисяч в'язнів на Сибір.

Згадайте, як тоді москвини
Оббризкували в тюрмах стіни
Й кайдани кровію братів,
Штиками очі їх довбали,
На розстріл гнали у підвали.
Згадайте жертви тих катів!

Помстить біль тих, що на засланні,
В Соловках зимних, в Казахстані
Тужливо дивляться з-за ґрат,
Помстить біль тих, що на вигнанні,
Вмираючи, з-за океанів
Звертають зір до гір Карпат! —

Бійці, піднявши кріси й стяги,
В пориві запалу, відваги
Всі кликнули: — Веди нас в бій,
А ми останню краплю крові
Віддати раді та готові
За наш народ у боротьбі! —

Тарас поглянув бистрим зором
На всіх старшин, а потім скоро,
Узявши мапу знов до рук,
Давав наказ: — Хай ті бригади
Московські знищить без пощади
Хоробрий наш отаман Жук! —

Жук був щасливий, гордий з того,
Що вождь довір'я мав до нього,
Салютував, прийняв наказ,

Оглянувся, і з-під ялиці
Він побачив, що, мов кутий з криці,
Стояв під соснами Тарас.

І мовчки, у важкій задумі,
Заслуханий у вітру шуми,
Глядів з гори на гай-розмай,
Мов думкою у ту хвилину
Охоплював люд, Україну,
Свій безталанний цілий край.

Його лице, бліде й суворе,
Та очі сині, наче море,
Покрила смутку темна тінь,
Так ніби в серце генерала
З мільйонів братніх серць спливала
Вся безмір горя і терпінь.

А Жук зібрав хоробрих воїв
Уздовж дороги лісової,
Дав їм наказ. Вмить з височин
Розбіглись сотні й чоти жваво,
Одні наліво, другі вправо,
Зійшли за ліс із полонин ...

Із поеми «Повстанці».
Визвольний шлях. — 1975. — Кн. 3. — С. 286–287.